

Arrest

nr. 252 730 van 14 april 2021
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANHEUSDEN
Londenstraat 60 / 104
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 maart 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 28 september 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als bloedverwant in opgaande lijn van haar meerderjarige Spaanse schoonzoon, de genaamde G. G. J. J. (RR: ...) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon vóór de komst naar België en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van haar schoonzoon:

- Er werden geen attesten van het OCMW voorgelegd.*
- Geldtransfers via Ria dd. 10.06.2020 van de echtgenote van de referentiepersoon/dochter van betrokkenen ten gunste van betrokkene.*
- Attest vervangingsinkomen G. G. S. L. (dochter van betrokkene) en loonfiches op naam van referentiepersoon.*
- Attesten van ziekenhuisopname en medische documenten op naam van betrokkene. Dat betrokkene medische verzorging nodig heeft (gehad) in België maakt niet dat zij onvermogen en ten laste zou zijn geweest in het land van herkomst.*
- Bewijs van pensioen op naam van betrokkene – mei 2019.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene blijkt een pensioen te genieten in het land van herkomst en dus helemaal niet onvermogen te zijn. Gelet het onvermogen niet afdoende werd aangetoond, is het evenmin aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de voorgelegde stortingen afhing om in haar levensonderhoud te voorzien. Er kan dus niet gesteld worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar schoonzoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.03.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat ze in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"Tweede middel

Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Doordat verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende aantoont dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij niet zou aangetoond hebben effectief onvermogen te zijn noch financieel of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon;

Terwijl verzoekster wel degelijk bewijst dat zij ten laste was van haar schoonzoon en dochter in Colombia gedurende minimum 2 jaren voorafgaand aan haar aankomst in België.

1. *Verzoekster heeft aangetoond met de minstens maandelijkse geldtransfers gedurende 2 jaar voor haar aankomst in België dat zij van structurele financiële steun van haar dochter en schoonzoon afhankelijk is om te kunnen overleven in Colombia (stuk 6).*

Verzoekster kan gelet op haar leeftijd (71 jaar) en medische problemen niet meer werken. Ze ontvangt een bescheiden pensioen, maar dat is niet voldoende om te overleven. Haar beperkt pensioen is minder dan het minimale inkomen in Colombia (stukken 12 en 13). Het feit dat zij een pensioen ontvangt, volstaat niet om te oordelen zoals verwerende partij doet dat zij dan niet onvermogen is en niet afhankelijk van haar schoonzoon. Dat het pensioen niet volstaat, wordt juist aangetoond door de maandelijkse geldtransfers die haar schoonzoon en dochter haar deden. Volgens eerdere rechtspraak vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, zoals in casu aangetoond wordt. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen. De bewoordingen van de Verblijfswet zegt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn (d.i. de referentiepersoon én zijn echtgenoot of partner) en dus niet uitsluitend ten laste moet zijn van de referentiepersoon (RvV 24 augustus 2018, nr. 208.196; RvV 29 februari 2016, nr.163.233). Verwerende partij moet dus rekening houden zowel met de stortingen van de referentiepersoon als van zijn echtgenote en dochter van verzoekster, mevrouw S. L. G. G. Deze stortingen zijn gebeurd met het gezinsinkomen.

Door ondanks de bewijsstukken van geldtransfers, de aanvraag toch te weigeren, schendt verwerende partij art. 40bis van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij motiveert haar beslissing ook niet juist en niet afdoende zoals vereist door art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vermits zij wel over de bewijzen beschikt die aantonen dat verzoekster ten laste is van haar schoonzoon en

dochter. Zij kan dus niet stellen dat dit niet bewezen wordt. Zij motiveert in haar beslissing evenmin waarom met deze geldtransfers niet aangetoond wordt dat verzoekster deze nodig heeft om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verwerende partij moet rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden ter plaatse. Een pensioen dat minder bedraagt dan het maandelijks minimuminkomen volstaat niet om in het levensonderhoud te voorzien. Verwerende partij maakt tevens een kennelijke beoordelingsfout doordat zij in casu bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Bij het nemen van de beslissing moet verwerende partij steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Op grond van de stukken in dit dossier kon zij niet anders dan oordelen dat verzoekster ten laste is van haar schoonzoon.

2. In haar nota stelt verwerende partij dat verzoekster geen afdoend bewijs heeft geleverd van het bestaan van een situatie van werkelijke afhankelijkheid van haar referentiepersoon in het land van herkomst. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet kan beweren dat er meerdere geldstortingen van de referentiepersoon gedurende de laatste 2 jaren aangetoond worden.

Deze bewering is manifest in strijd met de stukken. Stuk 6 dat verzoekster wel degelijk heeft bezorgd aan verwerende partij en waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen ("Geldtransfers via Ria dd. 10.06.2020 van de echtgenote van de referentiepersoon/dochter van betrokkene ten gunste van betrokkene") toont 13 geldstortingen aan verzoekster aan in de periode van 10 maart 2018 tot voor haar aankomst in België op 27 november 2019. Deze geldstortingen gebeurden door de echtgenote van de referentiepersoon aan verzoekster (naast de stortingen die de echtgenote van de referentiepersoon ook deed aan een neef van haar J. P. O. G. die in de buurt woonde, opdat hij het geld naar verzoekster kon brengen).

Verzoekster heeft dus wel degelijk aangetoond dat zij werkelijk afhankelijk is van haar referentiepersoon in het land van herkomst en effectief te hunnen laste was en is.

Tevens blijkt uit de medische stukken dat zij reeds 2 keren gevallen is en zich nog moeilijk kan bewegen, waardoor zij de facto niet meer alleen kan wonen en hulp nodig heeft voor dagelijkse handelingen (stuk 14).

Verwerende partij motiveert onzorgvuldig en niet afdoende waarom zij met deze stukken geen rekening houdt en maakt duidelijk een kennelijke beoordelingsfout.

Dit middel is dan ook gegrond."

2.2.1. Verzoekster voert aan dat het motief met betrekking tot het feit dat zij pensioen ontvangt in Colombia niet draagkrachtig is. Haar pensioen bedraagt minder dan het minimale inkomen in Colombia zodat zij wel degelijk aangewezen was op de maandelijks geldtransfers van haar schoonzoon en dochter. Verzoekster wijst daarnaast op haar leeftijd en haar medische problemen. Zij wijst erop dat zij reeds gedurende twee jaar bewijzen van maandelijks geldtransfers voorlegde.

2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op één motief dat determinerend is, met name dat verzoekster blijkt een pensioen te genieten in het land van herkomst. Hieruit wordt afgeleid dat zij aldus niet onvermogen is. Aangezien de onvermogenheid in het land van herkomst niet afdoende werd aangetoond, besluit de verwerende partij dat verzoekster niet van de voorgelegde stortingen afhing om in haar basisbehoeften te voorzien en dat er aldus geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar schoonzoon, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster inderdaad een bewijs van haar pensioen voorlegde. Uit het stuk nr. 12 bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters pensioen 877,803 Pesos bedroeg, terwijl het minimuminkomen in 2020 877,803 pesos bedroeg. Verzoekster trachtte hiermee aan te tonen dat haar bestaansmiddelen in het land van herkomst onvoldoende waren en dat zij derhalve wel degelijk was aangewezen op bijkomende geldstortingen van

haar schoonzoon. De verwerende partij heeft zich beperkt tot de vaststelling dat verzoekster een pensioen heeft, zonder rekening te houden met de hoogte van dit pensioen en na te gaan of dit pensioen verzoekster toeliet om in haar levensonderhoud te voorzien. Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

Waar in de nota met opmerkingen wordt gemotiveerd dat geen geldtransfers gedurende twee jaar werden aangetoond, merkt de Raad op dat hiermee een nieuwe *a posteriori*-motivering wordt gegeven aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van een stuk met betrekking tot de geldtransfers op 10 juni 2020. Uit nazicht van dit stuk in het administratief dossier blijkt dat verzoekster tussen 10 maart 2018 en 23 december 2019 negentien geldtransfers ontving van de referentiepersoon. Op de vraag of het pensioen voldoende was om in verzoeksters basisbehoeften te voorzien, wordt in de nota met opmerkingen niet ingegaan.

De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij, uit het gegeven dat er een pensioen werd voorgelegd, automatisch heeft afgeleid dat verzoekster niet aangewezen was op de steun van de referentiepersoon, zonder dat evenwel werd nagegaan of dit pensioen hoog genoeg was om in het levensonderhoud te voorzien. De Raad treedt de verzoekster bij waar wordt gesteld dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 28 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT